

[Hans Rasmussen.]

skønne dag kan få det til at balancere. Rent principielt er jeg ikke glad for, at vi ændrer skattepolitikken på den måde, at vi går fra direkte beskatning over til omsætningsafgifter, for jeg tror, at det i høj grad vil komme til at smerte dem i vort samfund, som dårligst har råd dertil. Der har været talt om, at kapitalvindingskatten kunne tages ind i billedet, og om muligheden af en tvangsopsparring. Nogle af partierne har ikke været fremmede heroverfor, og en tvangsopsparring tilbagebetales i hvert fald igen, det er altså penge, som skatteyderne en skønne dag kan få igen. Det er et spørgsmål, om vi ikke alligevel skulle gå denne vej.

Jeg er i øvrigt tilhænger af frivillige opsparingsforanstaltninger, som måske går ud over det, mit parti er tilhænger af. Jeg ville gerne for mit eget vedkommende være med til en frivillig opsparingsforanstaltning, der var forbundet med visse skattelettelser, hvis der var en mulighed for at komme frem ad denne vej. Men det skulle være således, at når vi i lovgivningen havde fastlagt frivillige opsparingsordninger, skulle de løbe tidsbegrænset, men over en meget lang periode. Vi ved, hvor vanskeligt det kan være. Her i landet kender vi jo kun sparekasserne, men vi er begyndt også med vor organisations medvirken at oparbejde spareklubber på virksomhederne, og der skal et stort oplysningsarbejde til. Skulle vi have en lovgivning om frivillig opsparing, finder jeg den skulle løbe over en lang periode, så ville jeg for mit vedkommende være med til at fremme den.

Men selv om en frivillig opsparingsordning gøres nok så effektiv, tror jeg alligevel ikke på, at man vil være i stand til at klare vort moderne samfunds investeringsopgaver alene ad den vej. Når dette ikke er tilfældet, kommer statens øgede provenu ind i billedet, og jeg tror, at vi i høj grad må regne med det. Provenuet af en lovgivning, der tager sigte på at bremse forbruget, må også efter min opfattelse båndlægges, navnlig i en periode som den, vi er inde i. Statsministeren fremsatte i hvert fald i sine udtalelser i sidste uge særdeles positive betragtninger, og det var måske nok muligt, at vi på dette punkt kunne opnå enighed. Jeg ser nemlig sådan på det, at var vi i stand til at bånd-

lægge pengene, kunne de måske klausuleres til anvendelse ved fremtidige statsopgaver, som vi før eller senere må løse. I en periode, hvor konjunkturerne i vort land var vigende, eller hvor vi måske fra anden side fik ændrede konjunkturer, ville det være rart, om vi selv var i stand til at sætte noget i gang.

I modsætning navnlig til det konservative folkeparti synes jeg også, at vi er nødt til at være med i private erhvervsfremmende opgaver. Jeg tror simpelt hen ikke, staten er i stand til at holde sig udenfor; jeg tror ikke, det private erhvervsliv er i stand til at løse de fremtidens opgaver, som nu engang skal løses, med den struktur, vort land har. Derfor tror jeg, det er nødvendigt, at staten også på det område forpligter sig — men selvfølgelig ikke på et tidspunkt med så høj en beskæftigelsesgrad som den, vi har i øjeblikket. Jeg skal bl. a. pege på de opgaver, vi så afgjort står over for i det øjeblik, vi kommer ind i et fællesmarked af en større karakter; så må vi absolut tage fat på de eksportfremmende opgaver, vi må styrke vor konkurrenceevne. Vi kan se, hvor stærkt man arbejder i den retning i det sydlige udland, i landene inden for fællesmarkedet, i England og i andre lande.

Efter regeringens skøn skulle man styrke statsfinanserne med et beløb på omkring 500-600 mill. kr., og for så vidt forslaget var stoppet op herved, havde vi i hvert fald været til at få i tale, det ville vi godt have været med til. Nu er der også fra denne talerstol udtalt visse bekymringer for, om de 500-600 mill. kr. vil være nok. Jeg tror, det ville være ganske rart, om vi kunne styrke statsfinanserne med et sådant beløb. Jeg minder om, at oppositionen, venstre og de konservative, har deres store skyld i, at vi er i den situation, vi i øjeblikket er i. Hvis man ikke fra oppositionens side havde presset på med skattelettelser, fordi der på et vist tidspunkt var lidt penge i statskassen, så kunne det godt være, at vi ikke nu havde været i den situation, at det hele drejede sig om 500-600 mill. kr. Men oppositionens agitation og pågaaenhed både her i tinget og uden for medførte, at regeringen blev blødagtig, således at vi efter valget i 1960 fik skattelettelser til et beløb på omkring 300 mill. kr. — og det på et tidspunkt, hvor alle vidste, at vi på arbejds-